

Al rellotge de la façana de la Casa de la Vila, a la plaça del Mercadal, faltaven pocs minuts per les cinc de la tarda. A la Paola la seva mare li havia dit que, abans d'anar a classe de dansa al Centre de Lectura, passés pel *Barato* a recollir les seves noves i flamants sabatilles de punta.

El Barato és un comerç centenari on tot és possible, és el paradís per a qui vulgui trobar allò que busca, sigui el que sigui.

La classe de la Paola no començava fins a les sis de la tarda, però ella sabia molt bé que aquella botiga sempre estava a petar de gent i que, sabies quan hi entraves però no quan en sorties, així que hi va voler anar amb temps.

Feia una tarda tranquil·la de final de primavera, quan el sol ja ho vol escalfar tot, tot i que l'airet, a les tardes, encara refresca. Caminava amb pas lleuger i en passar per davant de la botigueta de llaminadures del carrer Major, no se'n va poder estar i es va quedar embadocada mirant tots aquells caramels de mil colors i sense adonar-se'n, va xiuxiuejar:

«A mi m'agrada molt més el pa amb tomàquet!»

Mentre continuava carrer Major enllà, saltava de llamborda en llamborda entre la gent que anava i venia. No massa lluny, l'esperaven unes sabatilles de color rosa pàl·lid i d'aspecte delicat.

Ja estava a punt d'obrir la porta d'aquell antic comerç quan, abans d'entrar, no va poder resistir la temptació d'aturar-se un moment a guaitar les figuretes de l'imaginari de la Festa Major de Reus, que sempre llüïen a l'aparador entre teixits llampants, sabatilles de dansa i com no, de les samarretes estampades amb el lema: *“de Reus de tota la vida”*.

Li va cridar l'atenció un tros de roba que penjava, amb molta gràcia, d'un dels racons de l'aparador, del que estava situat a l'esquerra de la porta d'entrada, aquell en el que, a primera fila, tal que vigilants de la gent que passa pel carrer, sempre hi havia els gegants de Reus fent voltes, eternament, sobre un mecanisme giratori. Aquell trosset de seda tenia un estampat de papallones brodades i a la Paola, per un instant, li va semblar que una d'aquelles papallones li picava l'ullet.

L'esglai que va tenir la va fer reaccionar i donar un salt enrere, tot just quan al campanar de la Prioral de Sant Pere tocaven un quart de sis. Va ser el repic de campanes el que la va fer tornar a tocar de peus a terra.

Per un moment havia oblidat què havia anat a fer allà i va empènyer amb força la porta d'entrada de la botiga, on, un cop dins, alçant la veu, va preguntar:

—Qui és l'última?

